

BIBLICKÉ KONFERENCE A ROLE ELLEN WHITEOVÉ PŘI FORMOVÁNÍ ADVENTISTICKÉ TEOLOGIE

(výňatek z knihy Mervyna Maxwella: „Tell It To The World“)

Obzvláště významnou byla konference, která se konala v dubnu roku 1848. James White, který byl při podobných příležitostech uvyklý na přítomnost zhruba desítky lidí, žasnul nad tím, když na setkání svolané k Albertu Beldenovi do Rocky Hill (Connecticut) přijelo více než padesát hostů. O několik let později vyjádřil, že tato konference podle něj byla „prvním generálním zasedáním adventistů sedmého dne. Počtem zúčastněných a svým dosahem znamenala nový obrat v historii adventního díla¹.“

Tyto konference obvykle trvaly od pátku do neděle, někdy už od čtvrtedního večera do pondělního rána. Jedna z nich se konala v neděli a v pondělí. (...)

Mužové a ženy, kteří se účastnili těchto setkání, si živě pamatovali nadšené očekávání před 22. říjnem 1844 i následné zklamání. Teď, několik let po této „ledové sprše“, se ptali sami sebe, zda to, čemu věřili, je vůbec pravda. Skutečně prorocké období 2300 dnů skončilo v roce 1844? Opravdu Ježíš vstoupil do centra nebeské svatyně? Bylo to opravdu poselství prvního a druhého anděla ze Zjevení, které začali kázat? Očekává od nás Bůh skutečně, že budeme brát jeho Desatero jako doslovně závazné?

Byli už zvyklí na oběti, které musí přinášet ti, kteří zastávají nepopulární teologii. Nebrali v úvahu rozmary liberálních filozofií. Jejich kritéria byla stejná jako Lutherova na sněmu ve Wormsu: Písmo, zdravý rozum a svědomí. Když se sami přesvědčili, že Bible jasně hovoří o sobotě jako sedmém dnu, většina z nich toto ochotně přijala.

„Mnozí lidé, kteří se přidali k našemu hnutí,“ napsala Ellen Whiteová v roce 1904², „ani netuší, jak pevné jsou základy naší víry. Můj manžel, Joseph Bates, bratr Pierce, Hiram Edson a mnozí další horliví věřící patřili k těm, kteří (...) hledali pravdu jako skrytý poklad. Scházeli jsme se, abychom s upřímnými modlitbami studovali. Seděli jsme někdy dlouho do noci, někdy i přes celou noc, a při studiu prosili Boha, aby osvětlil náš rozum. Všichni tito bratři se ve víře scházeli ke studiu Bible, aby nakonec dospěli k jeho pochopení a připravili se na to, aby mohli pravdu mocně učit další.“

Účasti Ellen Whiteové na těchto setkáních, i když byla jen omezená, si ostatní velmi vážili. Sama o tom vypráví takto: „Když při svém studiu dospěli do bodu, kdy si řekli: ‚Teď už se dál nedostaneme‘, zmocnil se mě Boží duch. Byla jsem uchválena ve vidění a dostalo se mi vysvětlení textů, které jsme studovali, stejně jako poučení o způsobu, jak tuto pravdu efektivně představit ostatním.“

Ostatní „bratři“ poté ihned začali ověřovat její návrhy pomocí svých Biblí a konkordancí. S nadšením většinou konstatovali, že právě její slova velmi přesně osvětlovala studované otázky³. Příspěvky do diskuze, které přinášela Ellen Whiteová, je udivovaly o to víc, že „bratři dobře věděli, že kromě případů vidění jsem diskutovaným problémům v té době v podstatě nerozuměla“. Chápala samozřejmě

¹ James White, *Life Incidents*, str. 271, zmiňuje, že tam bylo kolem třiceti lidí. Ellen Whiteová v knize *Spiritual Gifts*, vol. 2, str. 93, cituje jeden z jeho dopisů z té doby, kde zmiňuje „zhruba padesát lidí“.

² Ellen Whiteová, *Selected Messages*, vol. 1, str. 206, 207

³ Joseph Bates, *A Seal of the Living God. A Hundred Forty-Four Thousand of the Servants of God Being Sealed in 1849*, New Bedford, 1849, str. 31

hlavní myšlenky, ale pokud šlo o jednotlivé detaily, o nichž se vedly horlivé teologické debaty, tak ty jí většinou unikaly a nebyla schopná je pochopit.

„V tomto stavu vědomí jsem zůstala až do chvíle, kdy byly základní principy naší víry jasné a v souladu s Písmem.“ Vše nasvědčuje tomu, že Bůh chtěl, aby adventisté pochopili, že pravdy, které jim zjevil, a které měli jít dále hlásat, pocházejí z Bible, a ne, jak by se mnozí mohli domnívat, ze snů a představ nějaké mladé dívky.

PEVNÝ ZÁKLAD NAŠÍ VÍRY⁴

Mnozí lidé, kteří se přidali k našemu hnutí, ani netuší, jak pevné jsou základy naší víry. Můj manžel, Joseph Bates, bratr Pierce, Hiram Edson a mnozí další horliví věřící patřili k těm, kteří poté, co přešel rok 1844, hledali pravdu jako skrytý poklad. Scházeli jsme se, abychom s upřímnými modlitbami studovali. Seděli jsme někdy dlouho do noci, někdy i přes celou noc, a při studiu prosili Boha, aby osvětlil náš rozum při studiu jeho Slova. Všichni tito bratři se ve víře scházeli ke studiu Bible, aby nakonec dospěli k jeho pochopení a připravili se na to, aby mohli pravdu mocně učit další. Když při svém studiu dospěli do bodu, kdy si řekli: ‚Teď už se dál nedostaneme‘, zmocnil se mě Boží duch. Byla jsem uchválena ve vidění a dostalo se mi vysvětlení textů (207), které jsme studovali, stejně jako poučení o způsobu, jak tuto pravdu efektivně představit ostatním. Toto světlo nám bylo dáno, abychom lépe pochopili poselství Písma ohledně Krista, jeho poslání a jeho kněžské služby. Byla mi ukázána linie pravdy od naší doby až do chvíle, kdy vstoupíme do Božího města, a poté jsem předala ostatním naučení od Pána.

Po celou tu dobu jsem nebyla schopná porozumět diskuzi a argumentaci mých bratrů. Má mysl byla jakoby uzavřena a já nedokázala porozumět významu studovaných biblických textů. Tato skutečnost byla jedním z největších trápení v mém životě. V tomto stavu vědomí jsem zůstala až do chvíle, kdy nám byly všechny základní principy naší víry jasné a v souladu s Písmem. Bratři věděli, že pokud jsem neměla vidění, nedokázala jsem těmto záležitostem porozumět, a dané zjevení tak přijali jako světlo, které nám sesílá samo nebe.

⁴ ISM 206,207